

lade til det høje Ting at træffe nærmere Bestemmelser, idet jeg for min Del skal tilraade Vedtagelsen af Lovforslaget, som det nu foreligger.

Vilhelm Lassen: Som ærede Medlemmer ville erindre, blev et Forslag, svarende til dette, indbragt i Fjor her i Tinget ved privat Initiativ. Det mødte Velvillie baade hos den højtærede Indenrigsminister og det høje Ting. Det blev vedtaget enstemmigt og oversendt til det andet Ting, hvor man dog ikke naaede til Ende med Behandlingen deraf. Derefter har den højtærede Minister optaget Forslaget som sit og fremsat det i Landstinget, hvorfra det nu kommer til os. Som den højtærede Minister sagde, har det i det andet Ting været under megen Overvejelse, om man ikke samtidig med, at man nu vedtog et Statstilskud til de fri Fattiggasser, skulde gaa til en anden Organisation af dem, og, som den højtærede Indenrigsminister bemærkede, kan der være noget, der taler derfor, idet unægtelig det Grundlag, hvorpaa Fattiggasserne efter Loven af 8. Marts 1856 hvile, efterhaanden er blevet et noget andet. Men jeg er glad ved, at man har skudt dette Spørgsmaal ud; thi hvis man skulde have taget det op nu, vilde det ganske sikkert have ført til, at man ikke var kommet til et Statstilskud i Aar. Jeg skal tillade mig at sige — og jeg antager, at jeg i saa Henseende kan tale paa manges Vegne her i Tinget — at naar Spørgsmaalet bliver rejst om en Omorganisation af de fri Fattiggasser, ere vi her i Folketinget ogsaa villige til at forhandle herom, og det vil naturligt komme for, naar denne Lov løber ud. Men her have vi en af de faa Institutioner, som udelukkende hvile paa den almindelige kommunale Valgret, og naar der bliver Tale om en ny Organisation af de fri Fattiggasser, kan der ikke være Tale om at forlade dette Grundlag, den almindelige kommunale Valgret, som vi have kæmpet for at faa indført ogsaa andre Steder.

Med Hensyn til den Skikkelse, hvori Forslaget foreligger fra Landstingets Side, skal jeg udtale, at det der, som den højtærede Indenrigsminister bemærkede, er undergaaet to Føringelser, idet det for det første er blevet tidsbestemt og kun skal gælde i 3 Aar. Det er utvivlsomt en Føringelse, Jeg tillægger ikke dette overdreven megen Betydning, thi jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at naar man først er kommen ind paa den Vej og i 3 Aar har ladet Statskassen yde

et Tilskud til disse gode Institutioner, vil det praktisk talt være meget vanskeligt at komme bort derfra. Det vil gaa, som hidtil i alle lignende Forhold, at naar man først er slaaet ind paa en saadan Vej, vil efterhaanden alle samles i at blive ved at følge den. For det andet er Forslaget undergaaet den Føringelse, at Sogneraadene herefter ikke skulle have Lov til uden Amsraadets Samtykke selv at bestemme, om og hvad de ville give til de fri Fattiggasser. Nu antager jeg, at det Amsraad vel neppe nok endnu har eksisteret — jeg har ganske vist hørt Tale om et enkelt Eksempel —, som har nægtet et Sogneraad at yde Tilskud til de fri Fattiggasser. Og jeg antager, at har der tidligere været et saadant Amsraad, vil det være vanskeligt at finde det nu, efter at Tilskuddene fra Kommunerne til de fri Fattiggasser betinge, at der fra Statskassens Side ydes Tilskud. Det kan ikke nægtes, at ogsaa dette er en Føringelse; men hvis Loven ikke kan faas paa anden Betingelse end ved at gaa ind paa disse to Ændringer, som ere indsatte af Landstinget, mener jeg, at vi her i Folketinget skulle tage den, som den er. Det er dog maaske værd at overveje, hvorledes man skal stille sig dertil, og jeg vil derfor henstille, at man underkaster Forslaget en ganske kort Udvalgsprøve.

Sabroe: Det er med Tilfredshed, at mine Meningsfæller og jeg se dette Forslag fremlagt paa Tingets Bord. Det er mere end et almindeligt Forslag, idet det vel kan siges at være paa Vej ud i det praktiske Liv. Det vil overalt i Landet og navnlig af de styrende for de fri Fattiggasser, som have søgt at føre Loven om de fri Fattiggasser praktisk ud i Livet; blive modtaget med oprigtig Glæde. Naar vi nu endelig staa over for en Gennemførelse af Statstilskud til de fri Fattiggasser, skyldes dette Resultat det Demokrati, der her i Landet ufortrødent og energisk har holdt Kravet fremme om Statstilskuddet til disse Kasser. Det er meget betegnende, at et Mindretal oppe i Landstinget har stillet sig — det tror jeg, man maa sige — ret køligt til det beskedne Beløb, som der her er Tale om at yde fra Statens Side. Højre har intet lært og intet glemt. Der er ganske vist, det maa tilføjes, naar man vil være retfærdig, en enkelt Mand i Højre, der har fulgt med Tiden, og som af humane og sikkert ogsaa af fornuftige Grunde har indset, at der burde gøres Indrømmelser over for de fore-